

Generalforsamling i Svendborg den 3. marts 2013

Revy

Høring om beskyttelse af euroen

19. Tyveri, groft - Strafudmåling
20. Narkotika - Samfundstjeneste, delvis betinget
21. Anke - Forkyndelse
22. Aflytning af forsvarer - Materialet ikke slettet
23. Sædelighedsforbrydelser - Sagkyndige erklæringer - Bevisførelse om vidners troværdighed - Frifindelse
24. Menneskerettigheder - Anonyme agenter - Retfærdig rettergang - Makedonsk sag
25. Sagsomkostninger ved delvis frifindelse
26. Menneskehandel - Varetægtsfængsling efter dom for personel falsk
27. Varetægtsfængsling - Risiko for gentagelse
28. Varetægtsfængsling - Udlændingeloven - Svenske statsborgere

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Generalforsamling i Svendborg den 3. marts 2013

Efter et velbesøgt kursus dagen i forvejen afholdtes generalforsamling med Anders Boelskifte som dirigent og med ca. 55 deltagere. Formanden, Henrik Stagetorn, henviste til den udsendte beretning og kom i øvrigt ind på implementeringen af Rets- og Politikredsreformen, der var ved at være afsluttet, samt Statsadvokatreformen, hvor der stadig er problemer. Foreningen vil ved et kommende kontaktmøde med Østre Landsret drøfte kæremål og frister for indlæg. Formanden kom også ind på de nu fastsatte salærtakster fra oktober 2012, der var lanceret med mange måneders forsinkelse. Endelig foreningens planer for kommende kurser og rejser. Beretningen blev godkendt.

Regnskaberne blev godkendt.

Den nye bestyrelse består af Henrik Stagetorn, som formand, og Mette Lauritzen, Jakob Lund Poulsen, Jeppe Søndergaard, Lone Refshammer, Bjarne Frøberg, Bjarne Damm Johansen, Vilhelm Dickmeiss og som nyvalgt Kristian Mølgaard.

Niels Kahlke blev genvalgt som revisor. Under debatten om den foreslåede kontingentforhøjelse fra 1.300 til 1.500 kr. årligt, foreslog Thorkild Høyer en forhøjelse på ca. 1.000 kr. for at opbygge en mere professionel database og flere ressourcer i foreningen. Anne Osbak konstaterede, at foreningen er velpolstret. Hun mente ikke, at generalforsamlingen var forberedt på en forhøjelse på 1.000 kr. og med det oplæg, der kom fra Thorkild Høyer. Efter yderligere indlæg blev den af bestyrelsen foreslåede forhøjelse fra 1.300 til 1.500 kr. årligt vedtaget.

Der var i øvrigt ikke fremsat forslag, hverken fra medlemmerne eller bestyrelsen.

Under "Eventuelt" opfordrede Sysette Vinding Kruse medlemmerne til at deltage i det almindelige advokatmøde den 7/6 2013 og redegjorde for forskellige mærkesager af retssikkerhedsmæssig karakter, som Advokatsamfundet har rejst, herunder domfældtes betaling af sagsomkostninger samt begrænsninger i forsvarerens aktindsigt. Der var flere indlæg vedrørende de rejste emner.

Revy

Aftenen forinden blev forskellige emner behandlet med musik. Ikke alt drejede sig om strafferet, bl.a. var der et indlæg fra en af advokaterne ved en af de omsiggribende undersøgelseskommissioner (eftertryk forbudt):

(Ih, hvor er det kommunalt)

Jeg vil som så mange andre synge om mig selv.
Jeg er advokat ved kommissionen.
Spindoktorer, politik og skattepersonel,
skattepligt for Kinnock og så konen.
Mange folk skal høres, de skal spørges grundigt ud,
og man kan jo ikke vide, hvem der står for skud.

Alle får de advokat,
selv om ikke alle trådte i spinat.
Mellem bilagsmapper, bøger og papire'
kan jeg slumre let hver dag fra ni til fire.
lytte lidt til om minist'ren øved illegal pression
i vor lille skattekommission.

Pressen sværmer rundt, det er et værre hvepsebo,
boulevarden lugter sex og penge.
Lever parret sammen? Ja, historien er go'.
Rygtet spredes, som en brand det fænge.
Kan det tænkes, nogen gav aviserne et praj?
Alle siger nu, at "det var sand'lig ikke mig".

Derfor får de advokat,
alle embedsmænd af høj og lav karat.
Og jeg sidder lunt og tjener mine penge
på ministerens og skattevæsnets drenge,
mens de sidder og fremfører deres argumentation
i vor lille skattekommission.

Høring om beskyttelse af euroen

Justitsministeriet
Politi- og Strafferetsafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
1. marts 2013

Vedr.: Sagsnr. 2013-730-0255. Høring vedr. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om strafferetlig beskyttelse af euroen og andre valutaer mod forfalskning og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2000/383/RIA (KOM (2013) 42 endelig).

Ministeriet har med mail af 18. februar 2013 fremsendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 18. marts 2013.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der bemærker, at der er betænkeligheder ved at indføre minimumsstraffe, som anført i artikel 5.

Bestyrelsen ligger her på linie med Straffelovrådet, der senest i Betænkning nr. 153/2012 om Strafudmåling - Samspillet mellem lovgiver og domstole, på side 22-31 har behandlet emnet og med henvisning til tidligere betænkninger fra 1987 og 2002 fortsat advarer mod indførelse af minimumsstraffe.

På foreningens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 19/2013

Tyveri, groft - Strafudmåling

Straffelovens § 276 og § 286

Et stort indbrudstyveri af computere på et rådhus til en værdi af 2.8 mio. kr. samt en lang række tyverier af dæk og fælge fra autoforhandlere takseret til 3 års fængsel efter straffelovens § 286.

Retten på Frederiksberg nr. 1-10739/2012, 5/2 2013

T på 34 år var under en tilståelsessag tiltalt for indbrudstyveri i april 2012 sammen med en ikke oplyst medgerningsmand, ved fra Frederiksberg Rådhus at have stjålet 586 computere til en samlet værdi af 2.850.000 kr.

Herudover var der 19 tilfælde af tyverier fra autoforhandlere, både indbrudsvist og som simpelt tyveri af dæk og fælge i perioden fra april 2010 - august 2012 til et samlet beløb på 456.600 kr.

Endelig en række kørsler uden kørekort og nogle små forhold om besiddelse af euforiserende stoffer til eget brug.

T forklarede bl.a., at han begik indbruddet på rådhuset sammen med en anden efter at have købt tippet af en kammerat for 50.000 kr. Han regnede ikke med, at der var så

mange computere. Det er ikke hver dag, man hører, at der opbevares nye computere uden alarm eller nogen som helst sikkerhed.

Byttet blev afhentet i en varebil, og T havde efterfølgende afsætningsproblemer, men fik solgt ca. 100 computere til én. Et par dage senere blev resten hentet. Samtlige computere blev solgt for 250.000 - 300.000 kr. Det hastede med at få dem afsat, idet de blev opbevaret i et familiemedlems garage.

Han erkendte forholdet samme dag, han blev anholdt (ultimo august 2012) og stillede sig til rådighed for politiets efterforskning.

T var tidligere straffet adskillige gange for bl.a. tyveri, således i 2002, 2003, 2005, 2010 og senest i 2011 med fængsel i 7 måneder, hvoraf der var en reststraf på 72 dage. Herudover flere domme for overtrædelse af færdselsloven og bødestrafte for lov om euforiserende stoffer.

Retten bemærkede vedr. strafudmålingen (dommen side 19):

"Tyveriforholdene skal i sin helhed henføres under straffelovens § 286, stk. 1. Retten har ved strafudmålingen taget i betragtning, at bestemmelsen blev ændret ved lov nr. 760 af 29. juni 2011, som trådte i kraft den 1. juli 2011, og at lovændringen indebar en skærpelse af straffen for tyveri af særlig grov beskaffenhed.

Retten har ved strafudmålingen i forhold 1 særligt lagt vægt på værdiernes størrelse, den forudgående planlægning, idet tiltalte købte et tip for 50.000 kr., og at forholdet er begået i forening med en anden.

I de øvrige tyveriforhold har retten ved strafudmålingen lagt vægt på antallet af forhold og størrelsen af de implicerede værdier samt den vedvarende og systematiske måde, hvorpå tiltalte har begået disse tyverier.

Endelig har retten ved den samlede strafudmåling lagt vægt på det meget hurtige recidiv, herunder at tiltalte den 13. september 2011 blev prøveløsladt fra afsoning af en fængselsstraf på 7 måneder (fællesstraf) for tyveri, og at tiltalte har adskillige forstraffe for tyverier.

Straffen omfatter også reststraffen på 72 dage ved prøveløsladelsen den 13. september 2011 jf. straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2."

Resultatet blev en dom på fængsel i 3 år.

Narkotika - Samfundstjeneste, delvis betinget

Straffelovens § 62, § 63 og § 191

Besiddelse af 64 g kokain og 47 g amfetamin med henblik på videreoverdragelse straffet med fængsel i 10 måneder, hvoraf 6 måneder blev gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste i 60 timer.

Københavns Byret nr. SS 2-5152/2013, 25/2 2013

T på 40 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191, stk. 2, ved i februar 2013 på bopælen at være i besiddelse af 64,5 g kokain og 46,8 g amfetamin med henblik på videreoverdragelse.

T's forklaring om forholdet fremgår ikke af dommen. Om de personlige forhold var oplyst, at han lige var blevet afskediget fra et offentligt job på grund af uoverensstemmelse.

Han var ustraffet.

Straffen blev udmålt til fængsel i 10 måneder efter forholdets art og omfang. Retten fortsatte:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på forholdets art og omfang.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 60 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63."

Vilkårene var, at 6 måneder af fængselsstraffen blev udsat og bortfaldt efter en prøvetid på 1 år på betingelse af:

"at tiltalte ikke begår strafbart forhold i prøvetiden
at tiltalte i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen
at tiltalte udfører ulønnet samfundstjeneste i 60 timer inden for en længstetid på 6 måneder."

Anke - Forkyndelse

Retsplejelovens § 907

Anklagemyndighedens anke blev afvist, da den foreskrevne fremgangsmåde ikke var blevet fulgt.

VL 5. afd. nr. S-1780-12, 18/2 2013

T, der havde anket til frifindelse, påstod afvisning af anklagemyndighedens anke. Han var under afsoning i et statsfængsel.

Resten er citat af retsbogen:

"På forespørgsel oplyste anklageren, at anklagemyndigheden ved anke generelt anvender den fremgangsmåde, der er beskrevet i retsplejelovens § 907, stk. 2, 3. punktum for varetægtsfængslede, også når tiltalte er under afsoning af en tidligere idømt fængselsstraf. Baggrunden er, at man på den måde antager, at underretningen sker hurtigere. Anklageren fastholdt herefter sin påstand om skærpelse.

Anklageren og forsvareren redegjorde nærmere for deres synspunkter.

Efter votering afsagde landsretten

K e n d e l s e:

Ved underretning af tiltalte har anklagemyndigheden benyttet fremgangsmåden efter retsplejelovens § 907, stk. 1, 3. punktum om tiltalte, der er varetægtsfængslet eller undergivet anden foranstaltning, jf. § 769. Der er oplyst, at Statsadvokaten generelt benytter denne fremgangsmåde over for tiltalte, der befinder sig i statsfængsel som strafafsoner, idet dette antages at føre til, at ankemeddelelsen når hurtigere frem.

Der er ikke oplyst forhold, der kan bevirke, at fremgangsmåden efter den almindelige regel i § 907, stk. 1, 2. punktum, ikke har kunnet anvendes i det foreliggende tilfælde. Da bestemmelsen i 3. punktum ikke omfatter personer, der udstår fængselsstraf, er den foreskrevne fremgangsmåde således ikke fulgt.

Landsretten finder herefter ikke betingelserne for at anse anklagemyndighedens anke for lovligt foretaget opfyldt.

Landsretten afviser herefter anklagemyndighedens anke, jf. retsplejelovens § 907, jf. herved § 910.

T h i b e s t e m m e s:

Anklagemyndighedens anke afvises. "

Anklageren påstod herefter stadfæstelse.

Landsforeningens Meddelelse 22/2013

Aflytning af forsvarer - Materialet ikke slettet

Retsplejelovens § 791

Fyns Politi aflyttede samtaler mellem forsvarer og hendes klient, men undlod - af uvidenhed - at slette materialet. Forsvareren klagede til statsadvokaten under påberåbelse af straffelovens §§ 155 - 157. Statsadvokaten mente ikke, at der skulle gøres et strafansvar gældende. Det var Rigsadvokaten enig i, men fandt den manglende sletning meget beklagelig.

RA-2013-321-0420, 8/2 2013 i brev til forsvareren:

"De har den 20. december 2012 klaget over en afgørelse, der blev truffet af Statsadvokaten for Fyn, Syd- og Sønderjylland - nu Statsadvokaten i Viborg - om at standse efterforskningen mod en række polititjenestemænd ved Fyns Politi for overtrædelse af straffelovens §§ 155-157 i anledning af manglende sletning af aflytningsmateriale omfattende kontakt mellem Dem og en af Deres klienter.

Jeg er enig med Statsadvokaten i, at der ikke er grundlag for strafforfølgning i sagen. Samtidig er det min opfattelse, at den manglende sletning er meget beklagelig.

Begrundelse

Det følger af retsplejelovens § 791, stk. 3, at hvis der i forbindelse med indgreb i meddelelseshemmeligheden er foretaget indgreb i en mistænks kommunikation med vedkommendes forsvarer, skal materiale om dette indgreb straks tilintetgøres. Dette gælder dog ikke, hvis materialet giver anledning til, at der rejses sigtelse mod forsvareren for strafbart forhold, eller til at hvervet som forsvarer bliver frataget den pågældende, jf. § 791, stk. 3, 2. pkt.

Det kan i den foreliggende sag lægges til grund, at et antal telefonsamtaler og tekstbeskeder (SMS) mellem Dem og Deres klient ikke straks er blevet slettet, uden at dette skyldes forhold som nævnt i § 791, stk. 3, 2. pkt. Forskriften i retsplejelovens § 791, stk. 3, 1. pkt., er således ikke blevet iagttaget i de nævnte tilfælde.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 791, stk. 3, er ikke selvstændig strafbelagt. Grundlaget for et eventuelt strafferetligt ansvar for overtrædelse af bestemmelsen vil derfor være de almindelige bestemmelser i straffelovens kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv mv., herunder særligt bestemmelserne i straffelovens §§ 155-157.

I tilfælde af tjenstlige forsømmelser og tilsidesættelse af tjenestepligter vil en eventuel mulighed for at gøre et disciplinært ansvar gældende i reglen blive anset for en tilstrækkelig reaktion og foretrakkes frem for offentlig påtale, således at tiltale for overtrædelse af straffelovens bestemmelser kun rejses i grovere tilfælde. Der kan bl.a. henvises til den kommenterede straffelov, speciel del, 10. udgave (2012), side 130-131 og 161. Dette er også i overensstemmelse med retspraksis og administrativ praksis på området.

I den foreliggende sag kan det på den ene side anføres, at forskriften i retsplejelovens § 791, stk. 3, 1. pkt., er et led i et grundlæggende princip i strafferetsplejen om ret til fri kommunikation mellem forsvareren og dennes klient, og at den forskrift, der er blevet tilsidesat, således udgør en væsentlig retssikkerhedsgaranti. Heroverfor står som anført af statsadvokaten på den anden side bl.a., at der ikke er oplysninger eller omstændigheder i sagen, der godtgør eller sandsynliggør, at den manglende iagttagelse af bestemmelsen er sket tilsigtet eller med skadevirkning for øje.

På den anførte baggrund finder jeg ikke, at der er tale om et forhold, som kan danne grundlag for strafforfølgning efter straffelovens kapitel 16 mod nogen af de involverede polititjenestemænd.

Jeg har overvejet, om der eventuelt burde foretages yderligere efterforskning i sagen bl.a. i form af afhøring af de underordnede polititjenestemænd. Efter min opfattelse er der imidlertid ikke ud fra omstændighederne i sagen og de foreliggende oplysninger nogen rimelig formodning for, at der under yderligere afhøringer ville fremkomme oplysninger, som ville begrunde en ændret stillingtagen til spørgsmålet om strafforfølgning i sagen.

Jeg finder det meget beklageligt, at det omhandlede aflytningsmateriale ikke straks blev tilintetgjort. Jeg kan ligeledes tiltræde statsadvokatens vurdering af, at der er tale om en fejl, der kunne og burde være undgået.

Om sagen eventuelt måtte give anledning til disciplinære skridt henhører ikke under anklagemyndigheden, men må vurderes af ansættelsesmyndigheden (Fyns Politi).

Jeg kan tilføje, at Rigspolitiet har oplyst, at sletning af oplysninger i ETI-systemet foretages af Rigspolitiets Telecenter efter anmodning fra vedkommende politikreds. Det er således korrekt, at den enkelte sagsbehandler i politiet ikke selv har adgang til at foretage sletning i systemet, men dette indebærer ikke, at oplysninger omfattet af retsplejelovens § 791, stk. 3, 1. pkt., af den grund bevares i systemet i strid med bestemmelsen.

Jeg vil mere generelt drøfte med Rigspolitiet, om der bl.a. på baggrund af den foreliggende sag eventuelt kan være anledning til at overveje spørgsmål om f.eks. uddannelsen og instruktionen i systemet. For så vidt angår den foreliggende sag, har jeg d.d. anmodet Fyns Politi om at sikre, at eventuel kommunikation, der måtte være omfattet af retsplejelovens § 791, stk. 3, 1. pkt., er blevet slettet i ETI-systemet og i modsat fald straks at foranledige dette gjort.

Jeg vil endvidere henlede de øvrige politikredses og de regionale statsadvokaters opmærksomhed på området med henblik på at sikre, at der i alle tilfælde sker sletning af aflytningsmateriale i overensstemmelse med retsplejelovens regler.

Sagens forløb

- Politiklagemyndigheden sendte sagen til Statsadvokaten den 14. november 2012.
- Den 17. december 2012 traf Statsadvokaten afgørelse om at standse efterforskningen i sagen.
- De har klaget over afgørelsen den 20. december 2012. De har den 28. januar 2013 fremsat supplerende bemærkninger til Deres klage. De har i den forbindelse bl.a. anført, at De forstår statsadvokatens afgørelse således, at de involverede polititjenestemænd ikke ifalder ansvar for overtrædelserne af retsplejelovens § 791, stk. 3, grundet deres subjektive forhold. De har gjort gældende, at statsadvokatens afgørelse er forkert, idet ukendskab til loven Dem bekendt ikke disculperer, hvilket ligeledes gælder i relation til manglende erfaring. Det forhold, at forsvarersamtaler ikke må nedskrives og gemmes, men straks skal tilintetgøres, er efter Deres opfattelse en helt almindelig kendt regel, som politielever bliver orienteret om allerede på politiskolen. De har herudover gjort gældende, at det efter Deres opfattelse burde kræve yderligere undersøgelser, før Statsadvokaten kan lægge til grund, at de involverede polititjenestemænd ikke kendte loven og er uerfarne. For så vidt angår de overordnede polititjenestemænd, har De anført, at der efter Deres opfattelse foreligger en forseelse

gennem manglende instruktion af og tilsyn med det underordnede personale. Afslutningsvis har De bemærket, at De har forstået politiassistent P's bemærkninger omkring ETI-systemet således, at det ikke er muligt at slette en samtale i ETI-systemet, hvilket betyder, at politiet anvender et system, der krænker retsplejeloven.

- Statsadvokaten har afgivet en udtalelse af den 16. januar 2013 i anledning af Deres klage. Statsadvokaten har henholdt sig til sin afgørelse.

Lovgrundlag

- Sagen drejer sig om overtrædelse af straffelovens § 155-157.
- Min afgørelse er truffet efter reglerne i retsplejelovens § 749, stk. 2 (ikke grundlag for at fortsætte efterforskningen), og § 99, stk. 3 (Rigsadvokaten behandler klager over statsadvokaternes afgørelser).

Erstatning

Hvis De har et erstatningskrav, har De mulighed for selv at anlægge sag.

Ingen mulighed for at klage

Min afgørelse er endelig. De kan derfor ikke klage over den. Det står i retsplejelovens § 99, stk. 3.

Hvis De har spørgsmål til min afgørelse, er De velkommen til at kontakte senioranklager Dorthe Hejlskov.

Med venlig hilsen
Lennart Hem Lindblom"

Landsforeningens Meddelelse 23/2013

Sædelighedsforbrydelser - Sagkyndige erklæringer - Bevisførelse om vidners troværdighed - Frifindelse

Straffelovens § 216 og § 222, retsplejelovens § 185

Skal man undtagelsesvis foranstalte bevisførelse om vidners troværdighed, er det en fordel, at det er fagkyndige personer, der udtaler sig, og ikke velmenende terapeuter.

En stedfar M blev i byretten idømt 3 års fængsel for at have krænket den mindreårige steddatter N gennem en længere periode, fra hun var 7 år.

I landsretten mødte en overlæge i psykiatri, der forklarede mere fagkyndigt om N, om hvem det var kendt, at hun hørte stemmer. Overlægens vidneudsagn indebar en kritik af de konklusioner, et tidligere vidne C havde draget vedr. pigen N's troværdighed.

Landsrettens begrundelse for frifindelse er kort og kontant.

ØL 16. afd. nr. S-2793-11, 30/1 2013

M, født i 1972, var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 2, jfr. stk. 1, og § 223, stk. 1, jfr. til dels § 216, stk. 1, og til dels § 224, ved fra år 2000 til omkring oktober måned 2004 på forskellige adresser at have befølt sin steddatter N, født i 1993, på brysterne og i skridtet, herunder adskillige gange stukket en finger op i hendes skede samt ved fra omkring år 2002 adskillige gange at have haft samleje med hende, herunder flere gange fastholdt hende under overvindelse af hendes modstand, én af gangene ved med begge hænder at have taget fat om halsen på hende, ligesom han flere gange tvang eller formåede hende til at onanere sig og sutte på hans lem.

M, der var ustraffet, nægtede sig skyldig.

N påstod 100.000 kr. i torterstating. Pligten og størrelsen blev bestridt af M.

Byretsdommen er på 26 sider og refereres kun i store træk.

M forklarede bl.a., at N var 5 år gammel, da han blev kæreste med moderen B i 1999. Samlivet var undervejs ophævet omkring 2001-2002, og da de blev kærester igen, beholdt de hver sin bopæl, men han havde overnattet hos B, og B og N overnattede på hans bopæl. I 2003 flyttede de sammen, men flyttede fra hinanden i maj 2010, fordi N havde været syg og indlagt på et psykiatrisk opholdssted. Kommunen var meget indstillet på, at N skulle hjem. M var skeptisk over for, at hun skulle hjem og bo, fordi hun havde en selvskadende adfærd. For at få N hjem, flyttede B for sig selv. N havde altid opfattet M som sin stedfar, og han prøvede at være med i opdragelsen af hende.

N begyndte at få det dårligt i 2007 efter at have chattet med en voksen mand, som hun havde en seksuel episode med på et hotel. Hun var 13 år og boede på daværende tidspunkt hos sin far, men flyttede herefter hjem hos M og B. Samme år prøvede hun at begå selvmord og blev indlagt på børnepsykiatrisk afdeling og blev flyttet til et opholdssted i 2008. N havde haft en svær opvækst, allerede da M traf hende som 5-årig.

Sagen kom op i 2010, da N rettede beskyldningerne mod M. Der var ikke noget i anmeldelserne, som var sandt. Han havde aldrig rørt ved N. Han opfattede N's anmel-

delse som hævn for, at hun ikke måtte komme hjem i foråret 2010, og fordi hun opfattede det, som om han havde valgt hendes brødre frem for hende.

N forklarede bl.a., at hun i maj 2010 under samtaleterapi med J første gang fortalte om episoderne. Hun havde gået til psykolog tidligere, men på grund af truslerne fra M sagde hun ikke noget.

Hun beskrev overgreb, der var sket, når M sagde godnat til hende, efter at B først havde sagt godnat og herefter så fjernsyn. Befølingen på bryst og skridt havde udviklet sig til, at hun fik en finger op i skridtet, og M fik stiv tissemand, når hun blev bedret til at røre ved ham. Der ville ske hendes mor noget, hvis hun sagde noget. Senere stak han sin tissemand ind i hende. Mens de boede på en adresse, var der omkring 10 samlejer. De enkelte gange lignede hinanden. Hun vidste ikke, hvorfor hendes mor og M gik fra hinanden i 2001. Men M besøgte dem, og overgrebene fortsatte (detaljeret beskrevet i dommen).

Det var rigtigt, at hun chattede med en mand, som hun efterfølgende mødte på et hotel. De havde skrevet om at have sex. Da hun efterfølgende blev afhørt af politiet, sagde hun, at det var første gang, hun havde haft sex med nogen. Hun fik det dårligt og kom på institution. Hun hørte stemmer, hvilket hun mente, at hun allerede gjorde omkring 6-års alderen. Stemmerne sagde, at hun skulle skære sig. Hun har dog ikke snittet sig selv i mange år. I foråret 2010 havde hun boet nogle uger hjemme hos sin mor og M, da hun skar sig med et barberblad. Hun havde ikke lyst til at bo hos sin far og savnede sin mor.

J, en socialfaglig medarbejder på en behandlingsinstitution, bekræftede at have afholdt samtaleterapi med N, der fortalte om overgrebene, der var startet, da N var omkring 7-8 år, med befølinger og efter 1-1½ år de første samlejer. Hun opfattede N som troværdig og afgav en indberetning til kommunen. N var ikke diagnosticeret med skizofreni. Stemmerne kunne også opstå på grund af seksuelle overgreb.

N's mor B forklarede bl.a., at hun nu er separeret fra M. M og N havde et godt forhold i starten. Deres forhold blev dårligt omkring N's 7-års fødselsdag, hvor de havde nogle store skænderier, og B og M skændtes rigtig meget om opdragelsen af N. Hun havde undervejs haft en mistanke om seksuelle overgreb, men skubbede mistanken fra sig. Hun blev rigtig glad, da N gerne ville hjem i begyndelsen af 2010. N var velmedicineret, og hun følte, at hun havde styr på N's reaktioner, og at hun kunne få professionel hjælp, hvis N igen fik det svært. M følte, at hverken han, N eller familien var klar til, at N kom hjem. De havde mange skænderier om dette. Hun fik først kendskab til M's overgreb mod N i september 2010 via en sagsbehandler i kommunen.

N's far havde iflg. sin vidneforklaring ikke haft mistanke om seksuelle overgreb fra M. Derimod opdagede han via computeren N's kontakt med en mand på et hotel. N havde aldrig betroet sig til ham om seksuelle overgreb fra M. Oplysningerne fik han fra kommunen.

Faderens samlever E forklarede stort set som faderen.

Yderligere vidner afgav forklaring, herunder en skoleleder på en skole for adfærdsvanskelige børn samt M's mor, der var læreruddannet og havde en mening om N's udvikling og adfærd.

Endelig C, der var leder på behandlingsinstitutionen for unge med personlighedsforstyrrelser, der mere generelt udtalte sig om, hvornår børn føler sig trygge nok til at fortælle om seksuelle overgreb. Han havde aldrig oplevet børn og unge lyve om incest, fordi det er så skamfuldt og svært at håndtere, når der er tætte følelsesmæssige relationer. Han havde oplevet piger finde på historier på vej hjem fra en fest eller lignende, men det havde altid omfattet personer, som de ikke havde tætte relationer til.

Det undrede C, at nogen kunne tro, at anmeldelserne var sket på grund af hævn, da det så ikke gav mening, at N hen over tid havde udviklet en grænseoverskridende adfærd, psykotisk adfærd og selvskadende adfærd. Han mente ikke, at N havde skizofreni, da hun var for ung til at have udviklet dette.

C var oprindeligt uddannet lærer. Han havde ud over den 4-årige uddannelse i familier med misbrug bl.a. en kognitiv og miljøterapeutisk uddannelse.

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"Retten finder, at N's forklaring er troværdig og sammenhængende.

Rigtigheden af forklaringen støttes af vidneforklaringerne fra J og C om, hvad N i perioden 17. maj til 2. juni 2010 fortalte om tiltaltes overgreb.

Endvidere støttes N's forklaring af oplysningerne om hendes adfærd fra tidspunktet for de første overgreb, herunder forklaringerne fra J og E om N's blufærdighed, det oplyste om N's stemmehøring samt selvskadende og psykotiske adfærd.

Retten lægger derfor efter N's forklaring til grund, at der har været tale om adskillige episoder i perioden fra 2000 til 2004 med befølinger som beskrevet i anklageskriftet

samt fra 2002 tillige samlejer, herunder en gang, hvor tiltalte med sin hånd tog fat om N's hals.

Det lægges endvidere til grund, at tiltalte skaffede sig samleje ved tvang, jf. straffelovens § 222, stk. 2, men det anses ikke efter N's forklaring bevist, at forholdene er omfattet af straffelovens § 216, stk. 1, hvorfor tiltalte frifindes for denne del af tiltalen.

Det anses endelig for bevist, at tiltalte i den omhandlede periode flere gange tvang eller formåede N til at onanere sig og sutte på sit lem.

Straffen fastsættes til fængsel i 3 år, jf. straffelovens § 222, stk. 2, jf. stk. 1 og § 223, stk. 1, jf. til dels § 224."

Der blev fastsat en torterstatning på 100.000 kr.

M ankede med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse. Anklagemyndigheden påstod domfældelse i overensstemmelse med anklageskriftet samt skærpeelse.

M og en række vidner, herunder N, afgav forklaring for landsretten.

M forklarede bl.a., at N havde været optaget af sex også før episoden med manden på hotellet.

N forklarede bl.a. om sin tillid til terapeuten J og på ny om de forskellige overgreb, der var startet, da hun var 6½ år gammel.

J forklarede om sine samtaler med N og indberetningen til kommunen, og at hun senere var blevet venner med N på Facebook, hvor hun bl.a. til N's mor forud for hovedforhandlingen i landsretten havde skrevet: "Så kan vi forhåbentlig rejse flaget".

C forklarede bl.a., at han havde arbejdet med sexkrænkelser i en årrække, både med terapi af ofre for krænkelser og med krænkerere.

Endelig mødte en overlæge fra Distriktspsykiatrisk Center Frederiksberg, der havde haft lejlighed til at læse byrettens dom i sagen, og hvis vidneudsagn gengives i sin helhed:

"Skizofreni starter typisk tidligt i puberteten og udvikler sig herefter. Sygdommen er karakteriseret ved bl.a. hallucinationer. Diagnosen kan næppe stilles før 14 års alderen. En person med skizofreni kan have en virkelighedsopfattelse af ting, der ikke har fundet sted. Det gælder også paranoid psykose, hvor der ikke ses egentlige hallucina-

tioner. Disse tilstande behandles med antidepressiv medicin, herunder med Abilify. Abilify anvendes fra 14 års alderen. Man starter med en lille mængde og øger evt. efter behov. De to gange 5 mg Abilify, som man har startet med at give N i april 2009, er udtryk for en standardmæssig indledende behandling af en psykotisk patient. Når N's dosis i maj 2010 øges til 20 mg Abilify, er dette en tilladt dosis. Dosis er formentlig sat op, fordi den mindre dosis ikke har haft den ønskede effekt til at dæmpe de psykotiske symptomer, og fordi der ikke har været bivirkninger.

Truxal er et ældre antipsykotisk præparat, der nu mest anvendes for den beroligende effekt. Præparatet gives ikke kun til psykotiske.

Med hensyn til det anførte i journalen fra maj 2010 fra Børne- og Ungdomspsykiatri om, at N ikke fremtræder psykotisk, men at psykose ikke sikkert kan udelukkes, er det hans formodning, at dette betyder, at N ikke har fremstået åbenlyst psykotisk under selve undersøgelsen. Børnepsykiatrisk afdelings vurdering af N må i øvrigt formentlig ses på baggrund af, at en psykose udvikler sig over tid, og at man derfor er tilbageholdende med at stille en egentlig diagnose for hurtigt.

Stemmehøring indebærer pr. definition, at personen har en psykose. Stemmehøring er et produktivt psykotisk symptom. Der er tale om et sanseindtryk, der ikke har hold i virkeligheden og dermed en defekt realitetssans. Folk, der ellers ikke er syge, kan muligvis kortvarigt høre stemmer uden at være psykotiske, men dette er omtvistet rent videnskabeligt.

Stemmehøring har som oftest ikke nogen enkelt, konkret baggrund. Dette kan dog være tilfældet ved kortvarige psykoser. Stemmehøring er typisk en kombination af genetiske forhold og ydre påvirkninger. Der er ikke nogen nødvendig sammenhæng mellem det at høre stemmer, selvskadende adfærd og tidligere seksuelle overgreb. Personforstyrrelser kan ikke nødvendigvis sættes i forbindelse med egentlige overgreb, men kan skyldes en opvækst, der ikke har været præget af tryghed og faste rammer. Personforstyrrelser er komplekse og har mange komplekse årsager, sjældent blot en. Psykotiske personer kan således godt have en baggrund med ordnede forhold. Både stresspåvirkninger og egentlig traumatiske oplevelser kan udløse psykosen hos en person, der er disponeret for det.

Psykoser og svære sindslidelser skal diagnosticeres af psykiatere. Efter hans opfattelse er en person med C's uddannelsesmæssige baggrund bestemt ikke kvalificeret til at kunne udtale sig om sådanne spørgsmål. En person med J's baggrund er heller ikke kvalificeret til at foretage vurderinger af psykopatologiske forhold.

Man ville godt i 2010 kunne have undersøgt, om N's udtalelser var udtryk for vrangforestillinger. Dette skulle i givet fald være sket ved samtaler med en speciallæge i psykiatri eller en psykolog med klinisk erfaring i et langt samtale forløb, der bl.a. skulle tage sigte på at afdække opvækstsituationen og mulige motiver til at fremkomme med udtalelserne. Men der ville ikke være nogen egentlig sikkerhed forbundet med en sådan undersøgelse.

En udredning af baggrunden for en psykotisk persons problemer skal ske over mange samtaler. Der skal skabes et tillidsfuldt rum med patienten og herefter spørges ind til barndommen, relationer til omsorgspersoner m.v. Man må her være opmærksom på, om der kan være andre grunde til, at den psykotiske person forklarer om overgreb.

Man kan ikke sige noget generelt om løgnagtighed hos psykotiske personer eller for den sags skyld raske personer, men der er eksempler på, at børn og unge har forklaret om incest, der har vist sig ikke at have fundet sted.

En vrangforestilling af psykotisk karakter kan være baggrunden for fortællinger om seksuelle overgreb, der i virkeligheden ikke har fundet sted, men det kan omvendt ikke konkluderes, at en psykotisk ikke kan fortælle om overgreb, der reelt har fundet sted. En psykotisk persons vrangforestillinger vil ofte være en sammenblanding, hvor detaljer fra virkelighedens verden vedrørende f.eks. genstande eller personer indgår i forestillinger om begivenheder, som i øvrigt ikke har fundet sted.

Han er ikke enig i, at der er videnskabeligt belæg for at beskrive stemmefænomener således, som C har gjort det i byretten. Der er således ikke belæg for at hævde, at stemmer er en forsvarsmekanisme og ikke en paranoid tilstand, hvor stemmerne er bestemmende for, hvad man skal sige. Der er heller ikke belæg for at sige, at en misbragt person ofte vil overføre en persons udsagn om, at man ikke må sige noget til nogen, til stemmerne.

C's udsagn i byretten om, at det undrer, at nogen kan tro, at anmeldelsen er sket på grund af hævn, da det så ikke giver mening, at N hen over tid har udviklet en grænseoverskridende, psykotisk og selvskadende adfærd, kan han ikke finde nogen faglig mening i.

Heller ikke C's udsagn om, at stemmer, som en psykotisk person hører, normalt ikke er knyttet op på en bestemt fysisk person, er korrekt. Stemmer kan hyppigt være knyttet op på personer, som er tæt knyttet til den psykotiske person.

Det er meget individuelt, hvordan ofre reagerer på seksuelle overgreb. Det er meget typisk, at der går en årrække, inden et barn eller en ung fortæller om overgreb, der har

fundet sted, og at barnet eller den unge så vælger at betro sig til en person, som barnet eller den unge har tillid til.

Det er i øvrigt efter hans opfattelse almindeligt, at børn og unge, der har været udsat for seksuelle overgreb, har en grundlæggende mistillid selv til personer, der står dem nær.

Der er ingen nødvendig sammenhæng mellem en seksuel adfærd, hvor der afprøves grænser, og tidligere seksuelle overgreb. Seksuelle grænser er en af de grænser, som børn og unge kan afprøve, og det er ikke usædvanligt, at de gør det."

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Landsretten finder, at der ikke er ført det til domfældelse i en straffesag fornødne bevis.

Landsretten finder det således betænkeligt at basere en domfældelse alene på N's forklaring, når henses til navnlig det oplyste om hendes personlige forhold, forholdenes alder og omstændighederne i forbindelse med fremkomsten af hendes forklaring.

M frifindes herefter."

Landsforeningens Meddelelse 24/2013

Menneskerettigheder - Anonyme agenter - Retfærdig rettergang - Makedonsk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6

Amerikanske agenter opererer som bekendt i udlandet og måske efter deres helt egne spilleregler. Her skaffede de 10 kg kokain til en handel i Makedonien, og efterfølgende blev grækeren P anholdt i Skopje. P blev siden dømt på vidneudsagn fra en anonym agent, der ikke tidligere havde afgivet vidneudsagn under sagen, og hvor P og hans advokater ikke måtte overvære forklaringen. Kun dommeren stillede spørgsmål, og så fik P og advokaterne en time til at forberede spørgsmål til vidnet. Sagen endte med 8 års fængsel til P, men også en klage til Menneskerettighedsdomstolen, der ikke overraskende fandt, at der forelå en krænkelse af EMK art. 6, stk. 1 og 3 d. Der blev imidlertid ikke ydet erstatning.

Papadakis mod Den tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, app no. 50254/07, 26/2 2013

Den græske statsborger Lampros Papadaki, herefter P, klagede i oktober 2007 bl.a. over, at hans ret til retfærdig rettergang efter EMK art. 6 var blevet krænket, idet han var blevet dømt på anonyme vidneudsagn fra en agent i en narkosag.

Optakten til efterforskningen i sagen var en mistanke om kokainhandel, og i 2005 blev der indsat to agenter fra den græske afdeling af det amerikanske DEA (Drug Enforcement Administration). 10 kg kokain blev handlet. Tre medsigtede blev stoppet på grænsen til Bulgarien med de 10 kg, og P blev anholdt i Skopje.

Under forundersøgelsen blev der afgivet forklaring af en agent, hvis identitet ikke blev afsløret. P valgte ikke at udtale sig.

Agentens vidneudsagn blev afgivet i overværelse af anklageren, hvor agenten forklarede om de forudgående forhandlinger og udpegede P som deltager i et møde på en café i Skopje, hvor man aftalte salget af de 10 kg kokain, en senere overgivelse af salgsprøve og overgivelsen af stoffet.

Under hovedforhandlingen forlangte P at blive konfronteret med vidnet. Det var ikke tilstrækkeligt, at han skriftligt blev gjort bekendt med agentens forklaring og kunne stille skriftlige spørgsmål.

Det blev afvist.

P forklarede under hovedforhandlingen bl.a., at han havde været til stede under mødet på caféen i Skopje, men han bestred, at han havde diskuteret handel med narkotika. En af hans bekendte havde været i selskab med to personer, som han ikke kendte.

Anklageren oplyste, at man ville forsøge at få agenten til at møde op til det næste retsmøde, men måtte ved næste retsmøde oplyse, at man ikke kendte identiteten på den pågældende. Det endte med, at en anden agent mødte op og afgav forklaring under et retsmøde, hvor P og hans advokater ikke var til stede. Agent 2 forklarede bl.a. om mødet på caféen, hvor agenterne havde bedt om at få vareprøver, og hvor P skulle have sagt, at de måtte betale for vareprøverne, og at P senere havde været involveret i at få betalingen for de 10 kg kokain fra agenterne.

Efter anholdelserne i sagen var både agent 1 og agent 2 tilsagt til at afgive vidneforklaring, men det blev kun agent 1, der afgav forklaring, idet agent 2 fik at vide, at der ikke var grønt lys fra hans foresatte til, at han måtte udtale sig. Der var nu løst i mellemtiden.

Efter at agent 2 havde afgivet forklaring fra kl. 09.30 - 12.00, blev en udskrift overgivet klageren og hans advokater, som fik en time til at læse udskriften og forberede spørgsmål til vidnet.

P's advokater gjorde gældende, at der var tale om nye oplysninger, og at tidsfristen var for kort, ligesom der burde ske oversættelse til serbisk.

Det sidste blev imødekommet, men det blev afslået at give en frist på henholdsvis 24 /48 timer eller 7 dage til at forberede skriftlige spørgsmål til vidnet.

Resultat blev, at der ikke blev stillet spørgsmål af P og hans advokater, efter at 1-times fristen var udløbet.

Senere forsøgte P at stille 5 skriftlige spørgsmål, men det blev afvist af retten.

Retten forsøgte dog senere at få indkaldt de to agenter, men det stødte på den praktiske vanskelighed, at retten ikke kendte identiteten på de pågældende, og at anklagemyndigheden ikke ville samarbejde med hensyn til at skaffe identiteten oplyst.

Det endte med, at retten besluttede at bortse fra vidneudsagnet fra agent 1 under forundersøgelsen. Til gengæld afslog man en række begæringer fra P om yderligere bevisførelse omkring mødet på caféen.

Resultatet blev, at P idømtes 8 års fængsel i september 2006 med henvisning til agents 2's forklaring, der var underbygget af andre bevisligheder.

P ankede med en masse indsigelser mod domsforhandlingen og den afsagte dom, men anken blev afvist, først af landsretten i februar 2007, siden af Højesteret i april 2007. Agentens forklaring havde været klar og sammenhængende, og andre bevisligheder støttede den.

Anmodninger i 2008 om genoptagelse blev afvist, selv om P nu gjorde gældende, at flere deltagere i mødet havde været de anonyme politiagenter, og at man havde forsømt at føre en deltager i mødet, som blev anholdt i Grækenland.

P gjorde for Menneskerettighedsdomstolen en lang række klagepunkter gældende i relation til EMK art. 6, se nærmere fra pkt. 78 i dommen - væsentligst, at han var blevet afskåret fra at afhøre agent 2 direkte, og at tidsfristen for at stille skriftlige spørgsmål havde været urimelig.

Staten svarede, at det var ubestridt, at vidnet var en agent ved DEA, der havde fået tilladelse til at operere i Makedonien, og at P hverken ved de nationale domstole eller for Menneskerettighedsdomstolen havde bestridt behovet for at beskytte vidnets identitet. Retten havde kendt identiteten og havde mulighed for at gøre iagttagelser i forbindelse med vidnets afgivelse af forklaring. Vidnet havde afgivet forklaring under vidneansvar og var blevet afhørt af retten, ikke af anklageren.

P havde ikke fulgt opfordringen til at stille skriftlige spørgsmål til vidnet.

Menneskerettighedsdomstolen koncentrerede sig om omstændighederne omkring agent 2's vidneudsagn, da retten havde set bort fra agent 1's vidneudsagn.

Et helt anonymt vidne var agent 2 ikke. Man vidste, at han var politimand, og P havde mødt den pågældende ved det afgørende møde på caféen i Skopje. Men måden, hvorpå han var blevet afhørt, levede ikke op til kravene i EMK art. 6. Det var ikke nok, at retten kunne danne sig et indtryk af vidnets troværdighed. P og hans advokater fik ikke mulighed for at stille spørgsmål, heller ikke indirekte under de tidsfrister, der blev opstillet.

Der forelå derfor en krænkelse af EMK art. 6, stk. 1 og 3 d.

Øvrige klagepunkter blev afvist, herunder en tvist om P's bil, som var blevet beslaglagt, og hvor han siden fik en regning for opbevaringen.

P havde bl.a. forlangt 600.000 € i tabt arbejdsfortjeneste som følge af hans fængsling og 300.000 € i tort. Domstolen undlod imidlertid at tage stilling til, hvad resultatet ville være blevet i straffesagen, hvis der ikke havde foreligget en krænkelse af art. 6, og fastsatte derfor ingen erstatning.

Afgørelsen er énstemmig (men ikke pt. endelig).

Landsforeningens Meddelelse 25/2013

Sagsomkostninger ved delvis frifindelse

Retsplejelovens § 1008 og § 1010

En salærkendelse om betaling af delvise sagsomkostninger. A blev efter sin tilståelse dømt for overtrædelse af våbenloven, men ikke under skærpende omstændigheder som af anklagemyndigheden hævded. De ekstra omkostninger herved skulle afholdes af statskassen.

VL kære nr. S-0117-13, 18/2 2013

Kendelsen citeres i sin helhed:

"Fremlagte bilag:

- Fax af 1. februar 2013 fra Sydøstjyllands Politi.

Det fremgår af faxskrivelsen, at byrettens dom af 3. januar 2013 ikke er anket af anklagemyndigheden. Det fremgår endvidere, at betingelserne for at fritage A for at betale sagsomkostninger efter anklagemyndighedens opfattelse ikke er opfyldt, jf. retsplejelovens § 1010.

K e n d e l s e:

A blev ved Retten i Koldings dom af den 3. januar 2013 idømt en bøde på 7.400 kr. for overtrædelse af våbenloven og lov om euforiserende stoffer m.v. samt 20 dages fængsel for overtrædelse af færdselsloven. Sagen blev behandlet med domsmænd, da A blandt andet var tiltalt for at have besiddet en salonriffel under skærpende omstændigheder, idet A nægtede sig skyldig i at besiddelsen havde været under skærpende omstændigheder. Tiltalte blev dømt for overtrædelse af våbenloven ved at have besiddet salonriflen og bundstykket, men frifundet for at besiddelsen skete under skærpende omstændigheder. Før tiltalerejsning var sagen forsøgt fremmet som tilståelsessag den 15. oktober 2012. Advokat C var beskikket som forsvarer for A under sagens behandling ved byretten, både da sagen blev forsøgt fremmet som tilståelsessag, og da sagen blev behandlet under medvirken af domsmænd.

Sagen kunne, således som domsmandssagen blev afgjort, allerede den 15. oktober 2012 være afgjort som tilståelsessag. På det grundlag bør statskassen betale den del af sagsomkostningerne, der er forbundet med domsmandssagen. Dette beløb udgør efter retsbogen af 3. januar 2013 4.200 kr. i salær til forsvareren.

T h i b e s t e m m e s:

Byrettens afgørelse vedrørende sagsomkostninger ændres, således at statskassen skal betale 4.200 kr. med tillæg af moms af salæret til A's forsvarer, advokat C.

Sagen sluttet."

Menneskehandel - Varetægtsfængsling efter dom for personel falsk

Udlændingelovens § 35

Myndighedernes forretningsgange vedr. handlede kvinder synes ikke at være helt indarbejdet. Her blev en handlet kvinde løsladt, trods anklagemyndigheden krævede hende fortsat varetægtsfængslet.

Københavns Byrets Afd. for Grundlovsforhør nr. SS 93-4082/2013, 19/2 2013

K blev den 23/1 2013 idømt 10 dages fængsel for personel falsk og fortsat varetægtsfængslet 7 dage efter udlændingelovens § 35. Ved fristforlængelsen kom det frem, at hun havde været udsat for menneskehandel, hvorfor en ny forsvarer ankede dommen til strafbortfald og frifindelse for udvisning.

Sagen blev forelagt Center mod Menneskehandel, der indstillede, at K havde været udsat for menneskehandel.

Anklagemyndigheden ville have K fortsat varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 den 19/2 2013.

Resten er citat af retsbogen:

"Anklageren gjorde rede for sagen og oplyste, at sagen har været forelagt Center mod menneskehandel. Statsadvokaten har g.d. indgivet ankemeddelelse til Østre Landsret. Statsadvokaten har imidlertid endnu ikke taget stilling til, om anklagemyndigheden vil nedlægge påstand om frifindelse.

Anklageren begærede fængslingsfristen forlænget med 2 uger med henblik på overvejelserne herom.

Forsvareren protesterede herimod og henviste til Østre Landsrets dom af 31. oktober 2012.

Der afsagdes sålydende

K E N D E L S E

Retten lægger Center mod Menneskehandels vurdering om, at K er offer for menneskehandel, til grund.

Herefter, og henset til Rigsadvokatens retningslinjer af 30. maj 2012 vedrørende tiltalefrafald til ofre for menneskehandel mv. og til det oplyste om baggrunden for den begåede kriminalitet,

bestemmes:

Arrestanten K løslades."

- oo0oo -

Dommen, der refereres til i kendelsen, er gengivet i Lf.Medd. 82/2012.

Advokaten skrev bl.a. efterfølgende til Udlændingestyrelsen:

"Jeg har imidlertid forstået, at Udlændingestyrelsen ikke ønsker at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt min klient kan betragtes som handlet, før sagen har været behandlet i landsretten. Dette medfører, at hun pt. opholder sig ulovligt og ikke kan gøre brug af en refleksionsperiode.

Jeg skal derfor anmode om, at Udlændingestyrelsen tager stilling til spørgsmålet om, hvorvidt min klient kan accepteres som handlet, snarest. Hun kan kontaktes gennem mig for nærmere oplysninger.

Jeg vedlægger indstilling og afgørelse fra Center mod Menneskehandel samt retsbog, hvor dommeren løslod min klient under henvisning til afgørelsen fra Center mod Menneskehandel."

Landsforeningens Meddelelse 27/2013

Varetægtsfængsling - Risiko for gentagelse

Retsplejelovens § 762

21-årig kvinde fremstillet i grundlovsforhør sigtet efter § 245 for at have stukket moderens kæreste i benet og på højre håndled. Byretten fængslede efter § 762, stk. 1, nr. 2. Landsretten løslod.

ØL 21. afd. kære nr. S-619-13, 1/3 2013

K på 21 år var den 26/2 2013 fremstillet in absentia i grundlovsforhør, idet politiet havde foranlediget hende tvangsindlagt på røde papirer, da hun under ophold på politistationen havde udvist selvbeskadigende adfærd. Dagen efter meldte hospitalet hende klar til fremstilling. Hun var hverken psykotisk eller (mere) selvmordstruet, og hun blev fremstillet den 28/2 2013 sigtet for legemsangreb efter § 245, stk. 1, ved den 25/2 2013 i moderens lejlighed at have stukket moderens kæreste med en kniv, som lavede to stk. 2-3 cm lange snitsår på højre underben og en stk. 3-6 cm langt overfladisk snitsår på oversiden af højre håndled.

Herudover trusler efter straffelovens § 266, ved samme aften efter at have ringet fra hospitalet til moderens kæreste at have sagt "vi kommer".

K nægtede sig skyldig i begge sigtelser og afgav en lang detaljeret forklaring om sin tilknytning til moderen, der var alkoholiker. K havde været flere gange i lejligheden for at få liv i hende, men det var ikke lykkedes. Kæresten havde overfaldet hende, lagt hende ned og forsøgt at kvæle hende.

Da hun vendte tilbage efter at have glemt sin jakke, telefon og taske, sad kæresten med en kniv, og hun hentede selv en kniv i køkkenet, som hun kastede efter kæresten. Hun så ikke, om den ramte. Det lykkedes hende at tage kærestens kniv fra ham og kastede også denne kniv mod hans ben, hvorefter hun løb fra stedet.

Hun ringede efterfølgende til sin mors telefon og spurgte, hvor hendes egen telefon var blevet af. Hun havde ikke i den forbindelse truet.

Hun led af ADHD, men fik ikke pt. medicin. Hun røg hash og havde taget noget kokain forud for episoden.

Anklageren dokumenterede nogle rapporter med såkaldte spontane udtalelser fra K i forbindelse med anholdelsen, hvor hun bl.a. skulle have udtalt, at hun med glæde havde taget 16 år for at få kæresten ud af moderens liv. Kæresten var uden indlæggelse udskrevet fra hospitalet efter at have fået behandlet sine sår.

K var tidligere straffet for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, i 2009 med betinget fængsel i 7 dage (det nærmere gerningsindhold var ikke oplyst i retsmødet, ER).

Byretten fængslede i 13 dage med følgende begrundelse:

"Efter de foreliggende oplysninger, herunder forurettedes forklaring sammenholdt med hans skader, er der begrundet mistanke om, at anholdte K har gjort sig skyldig i den rejste sigtelse i forhold 1.

Under hensyn til de udtalelser, anholdte er fremkommet med i forbindelse med anholdelsen, sammenholdt med, at hun pt. ikke er i behandling for sin ADHD, og at hun i hvert fald lejlighedsvis indtager kokain, findes der bestemte grunde til at frygte, at anholdte på fri fod vil begå ny ligeartet kriminalitet.

Herefter er betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, opfyldt."

Forsvareren kærede til landsretten med kæreskrift.

Landsretten udtalte:

"Landsretten finder ikke, at der efter de oplysninger, der foreligger om K's forhold, herunder om hendes forstraf, er bestemte grunde til at frygte, at hun på fri fod vil begå tilsvarende overtrædelser. Betingelserne for varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 2, er derfor ikke opfyldt, hvorfor

b e s t e m m e s:

K skal løslades."

Landsforeningens Meddelelse 28/2013

Varetægtsfængsling - Udlændingeloven - Svenske statsborgere

Udlændingelovens § 35 og § 59 b

Den i Malmø bosiddende svenske statsborger K blev anholdt og sigtet for overtrædelse af et administrativt udvisningstilhold og varetægtsfængslet. Ved fristforlængelsen konstateredes, at sagen ikke var egnet til afgørelse som tilståelsessag. K blev løsladt.

Københavns Byrets Afd. for Grundlovsforhør, nr. SS 92-5846/2013, 4/3 2013

K blev fremstillet i grundlovsforhør den 26/2 2013 sigtet for dagen forinden at være indrejst i strid med et indrejseforbud gældende indtil den 1/4 2013.

Det var ikke muligt at fremskaffe dokumentation for indrejseforbuddet, da afgørelsen skulle hentes fra arkiv.

Anklageren begærede varetægtsfængsling i 6 dage, og retten afsagde kendelse om varetægtsfængsling, da det var nødvendigt at sikre K's tilstedeværelse, indtil bestemmelse om udvisning kunne fuldbyrdes, jfr. udl. § 35, stk. 1, nr. 1 og 2.

Ved fristforlængelsen viste det sig, at K for 2 år siden var blevet udvist uden at få forkyndt den administrative udvisning. Den blev eftersendt og var blevet udleveret til hende i Sverige, uden at der havde medvirket tolk ved forkyndelsen. K var oprindelig ivoiriansk statsborger, men med svensk pas. Man skulle nærlæse teksten for at se, hvornår udvisningen udløb.

K forklarede i retten, at hun ikke fik udvisningen oversat og forklaret, da hun i sin tid fik den udleveret.

Anklageren begærede fængslingsfristen forlænget med 2 uger.

Forsvareren protesterede herimod og henviste til, at K havde fast bopæl i Malmø.

Der afsagdes sålydende

"K E N D E L S E:

Henset til det oplyste om, at arrestanten har fast adresse (x, Malmø, Sverige) findes det ikke nødvendigt at sikre arrestantens tilstedeværelse under sagen ved en varetægtsfængsling, hvorfor hun løslades.

T h i b e s t e m m e s:

Arrestanten K løslades."

- oo0oo -

Der henvises til TfK 2012.245 Ø om en svensk butikstyv, der blev løsladt i landsretten efter at have taget to jakker til en værdi af 7.400 kr.